

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 28/15
U Luxembourg 4. ožujka 2015.

Presuda u predmetu C-534/13
Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare i dr. / Fipa
Group Srl i dr.

Talijansko zakonodavstvo, koje ne nalaže provođenje mjera sprečavanja i otklanjanja vlasnicima koji nisu odgovorni za onečišćenje svojih zemljišta, u skladu je s pravom Unije

Države članice mogu propisati samo financijsku odgovornost tih vlasnika kada te mjere provedu nadležna tijela

Sukladno Direktivi o odgovornosti za okoliš¹, operater nekog područja snosi troškove mjera sprečavanja i otklanjanja poduzetih zbog nastanka štete u okolišu na tom području. Međutim, operater nije dužan snositi te troškove ako može dokazati da je štetu prouzročila druga osoba. Ipak, direktiva omogućuje državama članicama da donesu strože nacionalne propise u tom području.

Između 2006. i 2011. društva Tws Automation, Ivan i Fipa Group postala su vlasnici različitih zemljišta u pokrajini Massa Carrara u Toskani. Ta zemljišta bila su značajno onečišćena različitim kemijskim tvarima uslijed gospodarskih djelatnosti koje su obavljali prijašnji vlasnici iz industrijskog koncerna Montedison, koji su tamo proizvodili insekticide i herbicide. Iako novi vlasnici nisu počinili utvrđeno onečišćenje, talijanska nadležna tijela naložila su im izgradnju hidraulične kaptažne brane kako bi se zaštitio sloj podzemnih voda.

Consiglio di Stato (talijansko Državno vijeće), kojem je podnesena žalba u postupcima pokrenutim protiv odluka upravnih tijela, utvrdio je da talijansko zakonodavstvo ne omogućuje naganje vlasniku koji nije odgovoran za onečišćenje provođenja mjera sprečavanja i otklanjanja i ograničava njegovu financijsku odgovornost do visine vrijednosti njegova zemljišta. On pita Sud jesu li ti nacionalni propisi sukladni načelu onečišćivač plaća, koje je uvedeno direktivom.

U svojoj današnjoj presudi Sud je odgovorio da je **talijansko zakonodavstvo sukladno zahtjevima iz direktive.**

Obrazlažući tu odluku, Sud navodi stalnu sudsku praksu u skladu s kojom se načelo onečišćivač plaća, koje se nalazi u članku 191. stavku 2. UFEU-a, odnosi na radnje na razini Unije, pa se na tu odredbu kao takvu ne mogu pozivati pojedinci ili nadležna tijela.

Nadalje, Sud analizira uvjete odgovornosti za okoliš, kako su propisani direktivom, pozivajući se posebno na pojam „operater“ i nužnost postojanja uzročne veze između djelatnosti operatera i štete u okolišu. U tom smislu, Sud ističe da osobe različite od operatera nisu obuhvaćene područjem primjene direktive i da je, ako nije moguće utvrditi nikakvu uzročnu vezu između štete u okolišu i djelatnosti operatera, ta situacija uređena nacionalnim pravom, a ne pravom Unije.

¹ Direktiva 2004/35/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. travnja 2004. o odgovornosti za okoliš u pogledu sprečavanja i otklanjanja štete u okolišu (SL L 143, str. 56.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 26., str. 58.)

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708